

ת"פ 21092/12/12 - מדינת ישראל נגד ישראל כהן, מאסטר פראס בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21092-12-12 מדינת ישראל נ' כהן ואח'
בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ישראל כהן

2. מאסטר פראס בע"מ

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות על פקודת מס הכנסה, התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה"), וכן על חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק"). מדובר בעבירות הבאות: ערמה או תחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודה (חמש עבירות); השמטת הכנסות, לפי סעיף 220(1) לפקודה; אי קיום דרישות, לפי סעיף 216(5) לפקודה (4 עבירות); מרמה או תחבולה, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק (5 עבירות); מסירת ידיעה כוזבת, לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם 1 היה בעל עסק בתחום הדפוס בשם "דפוס מאסטר", כבעל מניות ומנהל. בדו"ח שהגיש לשלטונות מס הכנסה לגבי שנת 2004, דיווח בכזב על היותו שכיר בלבד שקיבל שכר של 3,677 ₪ וכן הכנסות מעסק "0". בנוסף, לא העביר הנאשם כל דיווח על עסקאות למע"מ, זאת בזמן שבפועל הכנסות "דפוס מאסטר" היו 253,896 ₪ לפחות.

במהלך שנת 2004, רשם הנאשם 1 באמצעות גיסתו הגב' יהודית כהן (להלן: "גב' כהן"), חברה חדשה בשם "מאסטר פראס", היא הנאשמת 2. גב' כהן עזבה את ישראל במהלך שנת 2004, והלכה למעשה הנאשם 1 שלט באופן בלעדי בנאשמת 2 וניהל אותה בפועל כמנהל יחיד. באמצעות הנאשמת 2 המשיך הנאשם 1 את הפעילות העסקית שקיים קודם לכן באמצעות חברת "דפוס מאסטר".

בין השנים 2005-2008, הפעיל הנאשם 1 את הנאשמת 2 בלא לדווח על הכנסותיה למס הכנסה ובלא לנהל

ספרי חשבונות. בשנת 2005 דיווח הנאשם 1 באופן חלקי למע"מ, על פעילות הנאשמת 2, ובשנים 2006-2008 לא העביר כל דיווח למע"מ על פעילותה, כל זאת בכוונה להונות את רשויות המס ולהתחמק מתשלום מס.

- בשנת המס 2005, לא דיווחו הנאשמים על כל הכנסה למס הכנסה, ולמע"מ דיווח על מחזור עסקאות של 564,474 ₪, כאשר בפועל מחזור העסקאות של הנאשמת עמד על 600,643 ₪ לפחות.
- בשנת המס 2006, לא דיווחו הנאשמים על כל הכנסה למס הכנסה וכן על כל עסקה למע"מ, כשבפועל מחזור העסקים של הנאשמת 2 בשנה זו עמד על 122,826 ₪ לפחות.
- בשנת המס 2007, לא דיווחו הנאשמים על כל הכנסה למס הכנסה וכן על כל עסקה למע"מ, כשבפועל מחזור העסקים של הנאשמת 2 בשנה זו עמד על 187,182 ₪ לפחות.
- בשנת המס 2008, לא דיווחו הנאשמים על כל הכנסה למס הכנסה וכן על כל עסקה למע"מ, כשבפועל מחזור העסקים של הנאשמת 2 בשנה זו עמד על 79,875 ₪ לפחות.

3. הנאשם 1 טען בתגובתו לכתב האישום, ששימש כשכיר בלבד בנאשמת 2, לא היה בעליה ולא ניהל אותה. הצדדים הסכימו שהשאלה השנויה במחלוקת היא עצם חבותו של הנאשם לחובת הדיווח ביחס לחברות המופיעות בכתב האישום, זיקתו לחברות, והסכימו לגבי הסכומים אותם היו צריכות החברות לדווח ולא דיווחו (עמ' 7 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם 1 אף טען כי הוא מייצג את הנאשם 1 בלבד, ונוכח העובדה שהנאשם לא שימש בעלים או מנהל של הנאשמת 2 - הוא אינו מייצג בהליך. המאשימה הפנתה בסיכומיה, לראיות הקושרות את הנאשם 1 לניהול הנאשמת 2 והחברה הנוספת. בא כוח הנאשם 1 בסיכומיו, טען כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם שימש כמנהל פעיל, ולא טענה כנגד עדותו בבית המשפט לפיה האחריות לאי-הדיווח היא של גב' כהן. עוד טען כי חלק מהעבירות הן עבירות "טכניות", שכן אף דיווח לרשויות המס לא היה מגיע כדי צורך בתשלום, ואף הפרשי מס לגבי שנת 2005 לא נבעו מכוונה פלילית.

דיון הכרעה

4. המחלוקת בין הצדדים, הינה לגבי מעמד הנאשם 1 בנאשמת 2 ובחברת דפוס מאסטר, וכנובע מכך - מידת אחריותו לדיווחים לרשויות המס. הנאשם 1 טען בבית המשפט, כי גב' כהן היתה בעלת החברה, והחליטה שלא להעביר דיווחי מס בשל העובדה שהנאשמת 2 לא היתה רווחית (ראו פרוט בסעיף 9 להלן).

מעדות הנאשם בבית המשפט, עולה כי המחלוקת נסובה לגבי חלקו בנאשמת 2 בלבד. כך העיד לגבי חברת דפוס מאסטר:

"העסק שלי היה עסק מורשה על הת"ז שמופיע בכת"א... זה לא חברה זה עסק מורשה על שם דפוס מאסטר בעצם הוא שם פקטיבי, כי הכל בעצם זה ישראל עמוד 2

כהן"

(עמ' 14 ש- 15-16 לפרוט').

למעלה מהצורך, יודגש כי הדברים מוצאים ביטוי בראיות חיצוניות נוספות, דוגמת צ'קים אותם הנאשם 1 אישר שקיבל, וכן חשבוניות של "דפוס מאסטר", אותן אישר שהוציא, זאת במסגרת ת/1, שם סומנו ש.א. 93-115. בנוסף, ראו את חוסר יכולת הנאשם לספק הסבר לאי הדיווח על ההכנסות האמורות לעיל של "דפוס מאסטר" (ת/2, גיליון 3 ש- 35, ת/3 גיליון 10 ש- 9-19).

עיקר הדיון וטעון ההגנה, נוגע לנאשמת 2. במהלך הדיון בבית המשפט, טען הנאשם 1 כי שימש כשכיר בנאשמת 2, לא היה בעלים ולא שימש כמנהל, אלא דיווח לבעלים, גב' כהן, על הנעשה, ומילא אחר הוראותיה (עמ' 14 ש- 25 לפרוט'). דברים אלה סותרים את האמור בהודעות הנאשם תחת אזהרה, אשר הוגשו בהסכמת הצדדים, ומהוות את המסד לראיות הקושרות את הנאשם 1 למיוחס לו. לצד ראיות אלה, קיימות ראיות רבות, חלקן עצמאיות וחיצוניות, וחלקן הן עדות הנאשם בבית המשפט, המחזקות ומבססות את האמור באמרות החוץ, בעוצמה רבה אף למעלה מהנדרש.

5. הנאשם 1 נחקר תחת אזהרה בארבעה מועדים שונים, בין התאריכים 9.11.2008 ועד 5.1.2010. מדובר במועדים מרוחקים, אך גרסאות הנאשם בהודעותיו השונות, שזורות זו בזו באופן המחזק, כשלעצמו, את אמיתות תוכנו, כפי שיפורט להלן.

הנאשם 1 ענה לשאלה האם רישום הנאשמת 2 נעשה תחת שמה של גב' כהן, בשעה שמדובר בחברה שלו, וענה כך:

"הכוונה הראשונית לא היתה שזה יהיה חברה שלי והייתי אמור להיות שכיר בחברה ולנהל את הפעילות. כשלא הצלחתי בפעילות רווחית, רצו לסגור את החברה ואני ביקשתי להשתמש בחברה והתחייבתי לעשות את הדיווחים שבעצם כשלתי בהם"
(ת/4, גיליון 5 ש- 24-27).

החברה, הנאשמת 2, הוקמה בדירה ששכר הנאשם 1 ובה התגורר. בהמשך, עם מעבר מגורי הנאשם 1 פעמיים נוספות, גם מיקום החברה עבר איתו למקום מגוריו החדש (ת/4, גיליון 2 ש- 12-20). הנאשם 1 נהג בנאשמת 2 מנהג בעלים, ועשה בנכסיה כבשלו: לנאשמת 2 מחסן, אותו שכר הנאשם 1 באופן אישי, והוא זה ששילם למשכיר את דמי השכירות. במחסן זה, הנאשם 1 החזיק ציוד של מכונות דפוס ישנות השייכות לו ונרכשו בשנות ה-80, וכן איפשר לאחרים לאחסן בו ציוד "כטובה" (ת/4, גיליון 2 ש- 22 עד גיליון 3 ש- 11).

6. בהודעותיו השונות, ביצע הנאשם 1 אבחנה ברורה בין הגב' כהן לבינו, בכל הנוגע לניהול הנאשמת 2 ולמעלה מכך:

"שנפתחה החברה זה היה מיועד לעזור לי לשם עצמי ולקבל משכורת, התברר אחרי תקופה שיהודית לא יכולה להיות מעורבת בשום פעילות בחברה כי מהמרחקים, מהבנה בנושא, ומהבנה בחוקים היא לא הייתה יכולה להיות פעילה"

בשום דרך ולמעשה נפל עלי לנהל את הכל כולל צורך בדיווחים לשלטונות

(ת/2, גיליון 4 ש-11-19).

הנאשם הסביר בדברים אלה, למעשה, מדוע ניהל את החברה ואף מדוע אכן חלה עליו חובת הדיווח לרשויות המס.

באופן דומה, בהודעות נוספות שב הנאשם 1 והדגיש את חובתו להסדיר מול רשויות המס את הבעיות שיצר בשל אי הדיווח (ת/3, גיליון 5 ש-29, גיליון 7 ש-1-4, ת/4, גיליון 1 ש-11, 15, 16 וגיליון 2), וכן כי חובת הדיווח חלה עליו (ת/3, גיליון 9 ש-12, ת/4, גיליון 1 ש-18).

הנאשם 1 הדגיש בהודעותיו, כי לגב' כהן לא היה כל קשר לנאשמת 2, לניהולה או לפעילותה העסקית (ת/2, גיליון 3 ש-38 עד גיליון 4 ש-2). הנאשם ציין כי גב' כהן נמצאת בחו"ל מזה מספר שנים (ת/3, גיליון 5 ש-26), וכן העיד בחקירתו בשנת 2009, כי אין לו כל קשר איתה מזה כשנתיים (ת/2, גיליון 2 ש-10). בטרם עזבה את הארץ, קיבל הנאשם את אישורה של גב' כהן להשתמש בחברה, "והתחייבתי לעשות את הדיווחים שבעצם כשלתי בהם" (ת/4, גיליון 5 ש-24-27).

הנאשם חזר על הצהרה זו, בחקירות נוספות:

"היה לי רשות להשתמש בפנקסים של החברה, הרשות להשתמש בפנקסים ניתנה לי על ידי יהודית כהן, לפני שיהודית כהן עזבה את הארץ אני ביקשתי ממנה להמשיך ולהפעיל את החברה והיא הסכימה בתנאי שאני אדאג שכל הדיווחים יהיו על פי החוק ואני אדאג לכל מה שצריך"

(ת/3, גיליון 8 ש-13-16).

כך, העיד בחקירתו, לגבי העובדה שלא דיווח לרשויות המס, ש"תמיד זה יושב לי בראש שאני צריך זאת כי זה לא פייר כלפיה ללא קשר לעניינים מול המדינה" (ת/3, גיליון 8 ש-19-20). עוד הדגיש, כי "יהודית לא יודעת שלא דיווחתי" (ת/4, גיליון 6 ש-6).

לנאשם ניתנו הזדמנויות להסביר מדוע לא דיווח לרשויות המס, אך הוא לא מסר כל הסבר (ת/2, גיליון 5 ש-36). בנסיבות אלה, יש לראות את גרסת הנאשם 1 בבית המשפט, לפיה גב' כהן הנחתה אותו שלא לדווח לרשויות המס, כגרסה אותה כבש משך כשש שנים, ובמהלך מספר חקירות תחת אזהרה, מבלי להניח את הדעת מדוע עשה כן (זאת אף ללא התייחסות לראיות המפורטות בדיון זה, ומעידות על מחויבות הנאשם 1 לבצע את הדיווחים מהם נמנע).

מהאמור לעיל, לא עולה כל ספק, לגבי מודעותו המוחלטת של הנאשם 1, אשר לחובתו לדווח כדין את כל דיווחי המיסוי הקשורים לנאשמת 2.

7. הנאשם 1 היה מנהלה היחיד של הנאשמת 2, ואף האדם היחיד שעבד בה באופן קבוע (כאמור לעיל, הנאשמת 2 התנהלה מביתו של הנאשם 1): הנאשם 1 אישר לאורך חקירותיו באזהרה (ת/1-4/ת/4),

מאות תעודות משלוח וחשבוניות שרשם, בשם הנאשמת 2, וכן צ'קים שהתקבלו על ידו בשמה (ראו לדוגמא ת/1 גיליונות 1-5, ת/2 גיליון 4 ש- 30-32, ת/3 גיליונות 6-8, ת/4 גיליון 14. המסמכים צורפו כנספחים להודעות אלה בתיק המוצגים).

בנוסף, הנאשם 1 הוא שהדפיס בעצמו את החשבוניות אשר בהמשך הוציא בשמה של הנאשמת 2 (ת/4, גיליון 9 ש- 30), הוא שניהל את המו"מ בשמה של נאשמת 2 (ת/4 גיליון 10 ש- 18), והוא אף זה שביצע את העבודות, בין בעצמו ובין באמצעות בתי דפוס אחרים (ת/4 גיליונות 10-12).

כאשר נשאל האם ספקים או לקוחות יכירו את גב' כהן, ענה: **"לא. אני ניהלתי את העסק"** (ת/4, גיליון 8 ש- 20).

הנאשם 1 תיאר כיצד פעל, בשם הנאשמת 2, תוך מסירת עבודות שקיבל לביצוע בעסקים אחרים, לרבות באזור, ללא כל תיעוד (ת/4, גיליון 4).

באופן דומה, לאורך הודעותיו תחת אזהרה, תיאר הנאשם 1 את התנהלותו כמנהלה היחיד של הנאשמת 2, המחליט הבלעדי, המבצע והמוציא לפועל. אחת הדוגמאות לאופן התנהלות זו, ניתן ללמוד מהקשר שיצר עם מר אריה בן עטר, נתן בידיו חשבוניות של הנאשמת 2 על מנת שזה יגבה תשלום מלקוחות עבור עבודה שתעשה על ידי הנאשם 1, יתן ללקוח חשבונית של הנאשמת 2, ויעביר לידי הנאשם 1 את התמורה (ת/3, גיליון 5 ש- 10-1).

8. ראיות חיצוניות שונות, בנוסף לתעודות המשלוח, החשבוניות והצ'קים שהוגשו, ואושרו על ידי הנאשם (ראו סעיף 7 לעיל), תומכות ומבססות את המפורט לעיל מתוך הודעות הנאשם.

מר אריה בן עטר העיד בבית המשפט על אופן ההתנהלות שתיאר הנאשם 1 בהודעתו תחת אזהרה, ולמעשה חזר על אותם דברים: קבלת פנקס חשבוניות של הנאשמת 2 מידי הנאשם 1, הוצאת חשבוניות בכתב ידו של העד, והעברת התמורה לידי הנאשם 1 (עמ' 12 ש- 19-1 לפרוט').

מר חיים דואק שימש כרואה החשבון של הנאשמת 2, החל משנת 2004. בהתאם לעדותו בבית המשפט, הנאשם 1 היה איש הקשר היחיד בין הנאשמת 2 לבינו, היחיד שהעביר חומר למשרד רואי החשבון (עמ' 8, ש- 16, 21, עמ' 9 ש- 7-8 לפרוט'). הנאשם 1 הביא למר דואק **"דפי בנק, חשבוניות הכנסה, חשבוניות הוצאה, אישורי יתרות מהבנקים, טופס 126, דיווחים על עובדים"** (עמ' 9 ש- 10-11 לפרוט'). אופן התנהלות זה, מוסיף ומעיד על חלקו של הנאשם 1 בנאשמת 2.

מר דואק העיד כי יצא מנקודת הנחה כי הנאשם 1 הוא מנהלה של הנאשמת 2, וכך הנאשם 1 אף חתם כמנהל הנאשמת 2, על הדו"ח שהוגש למס הכנסה בגין שנת המס 2004. הנאשם בעצמו, אישר כי אכן הוא זה שחתם כמנהל החברה (ת/4, גיליון 7 ש- 3, וכן ראו את המסמך המקורי שסומן ש.א.2 כנספח לת/4, בו חתימת הנאשם 1 על גבי הצהרת מנהל הנאשמת 2).

9. במהלך עדותו בבית המשפט, אישר הנאשם 1 פרטים מהותיים רבים מתוך הודעותיו באזהרה, וכן מסר

גרסה שאיננה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר: לאחר שנה ראשונה בה שימש כשכיר בנאשמת 2, עזבה גב' כהן את הארץ (עמ' 15 ש- 10-12 לפרוט'). בפועל, לטענתו, המשיך לעדכן את גב' כהן, מעת לעת, על הנעשה בחברה, והזכיר לה **"לא פעם ולא פעמיים"** כי עליה לטפל בענייני המס. **"אני אישית לא עשיתי דיווחים ולא טיפלתי בזה, כי זה לא היה תפקידי"** (עמ' 15 ש- 14-17 לפרוט'). מדובר בגרסה תמוהה, במיוחד נוכח העובדה שבמהלך השנה הראשונה, בה גב' כהן שהתה בארץ, הנאשם היה האדם היחיד בחברה שטיפל בכל הכרוך בדיווחים לרשויות המס (ראו לעיל את עדות רואה החשבון דואק). לא ניתן לישוב עובדה זו עם עדות הנאשם כי דווקא בשלב בו גב' כהן עזבה את הארץ, והחברה התנהלה על ידי הנאשם 1, כל סוגיית הדיווח לרשויות המס עברה לטיפולו הבלעדי של גב' כהן המתגוררת בארצות הברית. ההסבר ששימש כ"נער שליח", אינו מתיישב עם כל הראיות שנפרסו עד כה, וכן עם עדות הנאשם בבית המשפט כי היה זה חלק מתפקידו (עמ' 24 ש- 28 לפרוט').

הנאשם טען בבית המשפט כי לא שימש כמנהל, אלא כ"מנהל תפעולי" (עמ' 18 ש- 19 לפרוט'). תיאור אופן עבודתו של הנאשם, בעדותו בבית המשפט, מדבר בעד עצמו: הנאשם הוא ששילם לספקים, הוציא חשבוניות, ביצע גביה, דאג להגדלת רווחי הנאשמת 2, בחר עם אילו ספקים לעבוד (עמ' 19 ש- 19-33 לפרוט'), ערך ראיונות לקבלת גרפיקאות לעבודה (עמ' 21 ש- 31-32 לפרוט'), וכן שימש כעובד הקבוע היחיד בחברה (עמ' 21 ש- 18 לפרוט'). בנוסף, הסבריו של הנאשם 1 לגבי חתימתו על דו"ח שנת 2004 של הנאשמת 2 כמנהל החברה, אינה מתקבלת על הדעת: הנאשם טען בעדותו כי גב' כהן לא היתה בארץ, "אמרו לו" לחתום והוא לא הבין את המשמעות. כדבריו, **"לא הבנתי מה זו החתימה הזו"** (עמ' 16 ש- 3 לפרוט'). קשה להלום הסבר כזה, הניתן על ידי אדם אשר עבד במשך שנים כעצמאי, ודיווח לא פעם דיווחים כאלה ואחרים לרשויות המס.

הנאשם טען עוד, כי עדכן את גב' כהן בשיחות טלפון על הנעשה בנאשמת 2, וההחלטות התקבלו על ידה, אולם אין באפשרותו להוכיח כי היו בקשר (עמ' 22 ש- 10 לפרוט'). לא ברור איזה ניסיון נעשה, אם בכלל, על מנת להציג ראיה כלשהי לתמוך בטענות אלו.

10. במהלך ניסיון הנאשם 1 בעדותו בבית המשפט, להעביר את מלוא האחריות על מחדליו אל כתפיה של גב' כהן, טען כי בנוסף לכך שהאחריות לדיווח היתה עליה, הוא בעצמו הזכיר לה מספר פעמים כי עליה לעשות כן (עמ' 15 ש- 16 לפרוט'). יתירה מכך: הנאשם אף טען בבית המשפט כי לא קיבל את גישה שהתבססה על שיטת המיסוי בארצות הברית, כך לדבריו, לפיה "אם לא מרוויחים כסף לא בדיוק מדווחים". כדבריו, **"לא הצלחנו לגשר את ההבנות בעניין הזה"** (עמ' 23 ש- 7 לפרוט'). בהתאם לגרסה זו, הנאשם 1 הבין היטב כי על הנאשמת 2, אותה ניהל, להעביר דיווחי מס לרשויות המתאימות.

כפי שפורט לעיל, מדובר בגרסה כבושה, ללא הסבר המניח את הדעת. גרסה זו עומדת בסתירה לראיות רבות, בין אם גרסת הנאשם בעצמו במספר חקירות תחת אזהרה, ובין אם בראיות אחרות. יחד עם זאת, ולמעלה מהצורך והדרוש, יצוין כי אף גרסה בלתי סבירה ובלתי מתקבלת זו, מקימה את אחריותו הפלילית של הנאשם 1 לאי הדיווח: סעיף 220 לפקודה דן, בין היתר, בעניינו של אדם אשר עבר את אחת העבירות בכוונה **"לעזור לאדם אחר להתחמק ממס"**. באופן דומה, סעיף 224 לפקודה מטיל את אותה מידה של אחריות על מי ש"סייע לאחר לערוך דו"ח", וכן סעיף 224א' לפקודה, רואה **"כאשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה מנהל פעיל, שותף, מנהל חשבונות או פקיד אחראי, נאמן או בא כוח של אותו חבר"**. הסייג לו טען ב"כ הנאשם 1, כי

הנאשם נקט בכל אמצעים הסבירים להבטחת מניעת העבירה, אינו מתמלא בדרך של שיחה טלפונית בה נאמר לבעל החברה כי עליו לדווח כדן, זאת על אף שהנאשם ידע היטב כי לשיחה זו אין כל משקל או תוצאות כלשהן. מידה דומה של אחריות וסייג זהה, מופיעים אף בסעיף 119 לחוק מע"מ.

מעשי הנאשם, כפי שהוכחו לעיל, מעידים על כוונתו להתחמק מתשלום מס, תוך השמטת הכנסות, ושימוש במרמה. לא מצאתי כל תימוכין, בראיות או בטיעון משפטי, לתיאוריה של ב"כ הנאשם 1, לגבי גובה הרווח, אשר לא היה מקים חבות במס, ולפיכך אני דוחה טיעון זה. לאחר שקבעתי את מידת אחריותו של הנאשם 1 לגבי הנעשה בנאשמת 2 וכן את מעמדו בנאשמת 2, אני מוצא כי הנאשם 1 שימש כנציגה של הנאשמת 2 בדיון זה.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני מוצא את הנאשמים אשמים, ומרשיעם בכל העבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

(3) הוציא חשבונית מס בלי שעשה או התחייב לעשות עסקה שלגביה הוציא את החשבונית;

(4) ניכה ביודעין מס תשומות בלי שיש לו חשבונית מס לגביו;

(5) הוביל ביודעין טובין שאין עמם תעודת משלוח או חשבונית;

מיום 28.12.1994

תיקון מס' 13

ס"ח תשנ"ה מס' 1497 מיום 28.12.1994 עמ' 69 (ה"ח 2299)

החלפת פסקאות 117(ב) ו-117(ב)(5)

הנוסח הקודם:

~~(4) ניכה ביודעין מס תשומות בלי שיש לו חשבונית מס לגביו;~~

~~(5) הוביל ביודעין טובין שאין עמם תעודת משלוח או חשבונית;~~

מיום 6.8.1998

תיקון מס' 20

ס"ח תשנ"ח מס' 1684 מיום 6.8.1998 עמ' 327 (ה"ח 2735)

החלפת סעיף קטן 117(ב)

הנוסח הקודם:

~~(ב) עבר אדם עבירה מן המפורטות בסעיף קטן (א) מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס, או עשה מעשה אחר מתוך כוונה כאמור או עבר עבירה מן המפורטות להלן, דינו – מאסר שלוש שנים או קנס 100,000 לירות, או פי שלושה מסכום המס שמתשלמו התחמק או התכוון להתחמק או מטובת ההנאה שהשיג או שנתכוון להשיג, הכל לפי הסכום הגדול:~~

~~(1) הסתיר, השמיד או שינה פנקס או מסמך אחר שנדרש לנהלו או למסרו;~~

~~(2) המשיך לנהל עסקאות לאחר שנאסר עליו לעשות זאת או לפני שמילא את התנאים~~

~~להמשך עיסוקו;~~

~~(3) הוציא חשבונית מס בלי שעשה או התחייב לעשות עסקה שלגביה הוציא את החשבונית;~~

~~(4) ניכה ביודעין מס תשומות בלי שיש לו לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 ;~~

~~(5) הוביל ביודעין טובין בניגוד להוראות סעיף 129;~~

מיום 1.6.2003

תיקון מס' 26

ס"ח תשס"ג מס' 1892 מיום 1.6.2003 עמ' 431 (ה"ח הממשלה 25)

ת"ט תשס"ה-2004

ס"ח תשס"ה מס' 1960 מיום 28.10.2004 עמ' 3

(8) השתמש בכל מרמה או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן או עשה מעשה אחר,
~~במטרה להתחמק או להשתמש ממס.~~

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים